

Brigáda s handsfree

Štěpán Pospíšil

„Proč jsi mi nezavolala? Měl jsem o tebe strach,“ vyčítá smutný hlas v telefonu dívce stojící vedle mě ve večerním autobuse. „Neměla jsem čas, tati – vždyť víš, od rána do večera makám u dřezu a nemůžu se jen tak vykecávat...“ „Kup si handsfree, chudinko!“ odpovídám v duchu slečně, které vlastní táta nestojí ani za pár vět. Handsfree – volné ruce. To vám je věčička! Malé sluchátko, které se strčí do ucha a hned je člověk volnější.

Můžeš třeba celý den poctivě makat na brigádě, a přitom si povídáš stejně, jako bys měl mobilní telefon přímo u ucha. Život je úplně jiná – najednou se stihne víc věcí najednou, protože nemusíš čekat až dotelefonuješ, abys mohl začít pracovat.

Zatímco si milá slečna v tramvaji vyřizuje další telefonáty, přemýšlím, kdy jsem vlastně naposledy zavolaal svému tátovi já.

Před měsícem? No možná je to i déle – nebyl čas...

Nebyl čas! S hrůzou si uvědomuji, že stejnou větu taky často říkám nebeskému

Otci, když mě svědomí upozorňuje, že na ledacos ostatní se čas během dne našel, ale v klidu si vzpomenout na Pána Boha – na to čas nebyl! I když jsou prázdniny, přece je tolik práce, úkolů a povinností...

Kdy najít čas na to, abych si promluvil s Otcem, který má i mé vlasy na hlavě spočítané?

„Kup si handsfree, chudáčku!“ napomínám sám sebe vzápětí, když přemýšlím, jak spojit práci s modlitbou. Panna Maria byla celý život v neustálém spojení s Pánem Ježíšem, a přesto stihla v nazaretském domku tolik práce! Figl byl v tom, že během této práce měla svého Syna neustále na očích, povídala si s ním – a tak se vlastně modlila.

A tak si i já nasazuji duchovní handsfree a začínám pracovat s vědomím, že On stojí vedle mě stejně, jako byl kdysi malý Ježíš u nohou Panny Marie. Během svého brigádníčení si s ním povídám, obracím se k němu o pomoc, a když se práce daří, raduji se z jeho posily, díky níž můžu pracovat úspěšně. A tak se má práce pomalu stává modlitbou. ▲

ilustrace Jiří Vančura

Brzy
budeme
profíci!

Liturgie
pro ministranty

otec Pavel Lazárek
otec Marek Slatinský

Benedikcionál je liturgická kniha s texty k žehnáním – počítá s modlitbami nejen pro osoby a náboženské předměty, ale také před zahájením užívání nových staveb, které mají sloužit určitým skupinám (nemocnice, semináře a podobně) i komplexům k prospěchu společnosti (elektřárny, vodárny...) a rovněž pro technická zařízení od aut, letadel a lodí po počítače a stroje.

Žehnejte a zlým neodplácejte | Petr 3, 9

Svěcení nebo žehnání?

Při rozlišování svátostí většinou nedochází k záměnám (ale uvedeme je: křest, biřmování, eucharistie, smíření, nemocných, manželství, kněžství) se svátostinami (znamení kříže, jeho uctívání, umývání nohou, pohřební obřady pro pozůstalé...). Panují však nepřesnosti v rozlišování žehnání a svěcení u svátostin. (Například voda se vždy žehná!)

Zasvěcení mohou být panny i vdovy a posvěcen může být oltář i kostel.

Žehnání je vyzváním Boží pomoci pro osoby (ženy v požehnaném stavu, děti, snoubence, katechety, misionáře, poutníky – modlitbou spojenou s obvyklým požehnáním prostřednictvím znamení kříže) nebo pro ty kdo zbožně užívají náboženského předmětu (růžence v modlitebních skupinách, sochy různých bratrstev aj.) nebo může směřovat k bohoslužebným věcem jako je kalich, svatostánek, voda, křtitelnice, křížová cesta, varhany, zvon – skrze modlitbu spojenou s pokropením požehnanou vodou – a poslední skupinou je žehnání pokrmů: před jídlem anebo po ukončení půstu. Proto se, přesně řečeno, voda i růženec žehná.

Jeden ze čtrnácti pomocníků...

Svatý Roch proslul zázraky. Vydal se z rodné Francie na pout' do Říma a během cesty, když potkával nemocné malomocenstvím, řadě z nich požehnal znamením kříže a uzdravil je. Od XIV. století se připomíná jeho mocná modlitba, která přinesla požehnání na duchu i na těle. To je jeden z mnoha příkladů účinného vyzvání Božího jména.

Svátostiny

Vedle sedmera svátostí slouží k posvěcení věřících mnohé další liturgické úkony – „menší“ svátostiny. Také ony symbolicky naznačují účinky, které – na prosby církve – duchovně působí. Jsou žehnáním založeným na modlitbě (nikoliv magickým úkonem, který by působil automaticky ve spojení s nějakou věcí).

Kdo může žehnat

Ze svátosti svěcení vychází pověření k žehnání, svátostinám. Svátost manželství zase zakládá pověření k žehnání v rodině: dětem a sobě navzájem. Kupříkladu žehnání adventního věnce může tedy vést laik-otec rodiny. Někteří žehnání provádí jáhen, většinu však kněz. Výše zmíněná zasvěcení jsou vyhrazena představeným a biskupovi. ▲

Jak žehnání probíhá

Obvyklou strukturu žehnání tvoří četba Božího slova, prosby a samotná žehnací modlitba; pokud pro některé případy není v liturgických knihách stanovena, může se po vzoru ostatních vytvořit.

Exorcismus

Zvláštní postavení mezi žehnáními mají exorcismy. Tímto úkonem biskup nebo jím pověřený kněz zapřísahá zlého ducha ve jménu Ježíše Krista, aby osvoobil posedlého.

Kopírování CD

Ahoj! Občas si pro sebe nebo pro své kamarády vypalují cédéčka. Je to krádež – těžký hřích? Díky za odpověď.

Standa, 15 let

Milý Stando, tvá otázka jde „na tělo“ nejen velké části mladých, ale prakticky každému, kdo používá moderní techniku. Kopírování různých nosičů a jejich množení je dnes tak snadné, že je mnozí považují za naprosto „normální“ a „nevidí v tom nic špatného“. Právě snadná dostupnost rozmnožovacích zařízení přímo vybízí k tomuto druhu pirátství.

Tvůj dotaz však připomíná výstrahu svědomí, které se nechce nechat umlčet. Špatně to dopadá s tím, kdo chce dobro a zlo rozlišovat podle toho, jak je to pro něho zrovna výhodné. Je pravda, že v desateru se nemluví o kopírování cédéček, ale zato je v něm jasně zakázáno brát cizí majetek, tedy krást. Podrobněji a ve stejném duchu jsou tyto věci objasněny v katechismu.

A tak i když to někomu může připadat tvrdé, jako křesťané nikde najdeme oporu pro názor, že by bylo kopírování nosičů s autorskými právy dovolené nebo „normální“.

Autoři a výrobci nosičů mají totiž právo na odměnu za svou práci. Ta jim vytvářením nelegálních kopií uniká, i když je také pravda, že cena mnohých nosičů je nepřiměřeně vysoká a přímo k této činnosti provokuje. (Tady je třeba připomenout, že z každého legálně nabytého nosiče si majitel může podle zákona udělat záložní kopii.)

Jestli kopírování může být těžkým hříchem, záleží mj. také na tom, jakou skutečnou hodnotu má originální nosič, i na tom, jestli černá nahrávka slouží jen pro osobní potřebu, nebo k dalšímu výdělku. Není stejné, jestli člověk poslouchá hudbu doma, anebo ji používá na akci za vstupné. Nemusí tedy jít vždy o závažné provinění. Nebezpečí číhá spíše v tom, že si časem člověk zvykne na styl „co je pro mne prospěšné, je i dovolené“. Tak by se ocitl na cestě, která určitě nevede k našemu cíli – k nebi.

otec Vladimír Novák

„Připadám si jako exot. Mám milióny otázek a nevím, s kým si o nich popovídat.“ „V Tarsiciovi je teď jedna stránka o všech možných problémech. Zkus tam napsat, třeba ti poradí.“

Otázky, které tě napadají a bojíš se zeptat, nám můžeš poslat na e-mail VRTAK@TARSICIUS.CZ nebo poštou na adresu redakce. Tvůj podpis změníme.

foto Zbyněk Pavienský

Gratulujeme novoknězi!

Pavel Lazárek, jeden z autorů této rubriky, přijal dne 25. června v 9 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně svátost kněžství. Redakce časopisu Tarsicius jménem všech čtenářů přeje otci Pavlovi hodně radosti, zdraví a síly od Pána do krásné služby kněžství.

Redakce